

De gevangene

Van B.A. Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren

Gebroken

Breng me terug

Het dilemma

De therapeut

Met Clare Mackintosh, Holly Brown
en Sophie Hannah

De understudy

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

B.A. Paris

De gevangene

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6150 0

© 2022 Bernadette MacDougall

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Prisoner*

Oorspronkelijke uitgever Hodder

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Ute Klaphake/Trevillion Images

Foto auteur © Philippe Matsas

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor de twee mannen in mijn leven,
Calum en Henry

DEEL I

DE ONTVOERING

I

HEDEN

Een milliseconde lang voel ik de luchtverplaatsing onder mijn neus voordat er iets – een stevig stuk tape – over mijn mond wordt geklemd om de gil die ik nu zou willen slaken te dempen. Mijn ogen schieten open. Er staat een donkere gestalte over mijn bed gebogen.

De adrenaline giert door me heen. *Doe iets! Pak het mes!* Ik maak met mijn arm een draai naar mijn kussen, maar een hand grijpt hardhandig mijn pols vast. Ik word van het bed getrokken en trap woest van me af. Mijn voeten zwaaien doelloos door de lucht. Ik probeer me te concentreren, maar mijn hoofd tolt. Waarom ben ik in slaap gevallen? Ik had dit kunnen verwachten.

Mijn armen worden naar achteren gehaald en mijn polsen op mijn rug samengebonden. Ik doe een poging weg te draaien, maar er wordt iets over mijn hoofd getrokken, iets van ruw materiaal, strak, een of andere kap. Er raast een wilde paniek door me heen. *Niet doen. Kalm blijven, Amelie. Je weet wat hier gebeurt.*

Hij duwt me de kamer uit, ik struikel over mijn eigen voeten en hij rukt me weer overeind. Onder de kap is mijn hoofd gevuld met het heftige kloppen van mijn hart. Ik strijd tegen de

angst. *Ik kan hem te slim af zijn; dat is me eerder gelukt.*

Het zachte tapijt onder mijn voeten maakt plaats voor de koude, gladde vloer van de overloop. Mijn tenen stoten tegen de rand van de loper en ik zie de groen-met-rode blader- en diermotieven voor me. Ik adem de chemische geur van de lijm op de tape in; ik moet hoesten en verslik me. Mijn keel brandt. Ik haal adem door mijn neus en de stof van de kap dringt mijn neusgaten binnen. *Waar neemt hij me mee naartoe?*

De greep om mijn schouders wordt sterker en even word ik tegengehouden. Mijn intuïtie zegt me dat we nu bovenaan de trap staan, en ik aarzel, want ik ben bang om te vallen. Na een por in mijn rug zoek ik de eerste tree, waarna ik de trap af loop tot mijn voetzolen de koude tegels van de gang raken. We gaan naar links door de gang, waar mijn hortende ademhaling wordt versterkt in de onheilspellende stilte. Ik weet waar we naartoe gaan. Hij neemt me mee naar het souterrain, waar de garage zich bevindt.

Ik draai me om en probeer mijn lichaam van hem los te wurmen. Een kostbaar moment lang verslapt zijn greep op mij. Maar het is niet genoeg. Ik word teruggesleurd en er trekt een pijnscheut door mijn armen. De hoek om naar rechts, meer treden naar beneden, waar de ruimte zich vernauwt en de lucht verandert, kouder wordt.

En dan stromen er geluiden binnen – afgezwakt door de kap, maar toch herkenbaar – van schuifelende voeten, een gedempt gejammer, het gevoel dat daar anderen wachten. Ik stop, blijf stilstaan. Het geschuifel, het gejammer... *Ze zijn niet van mij afkomstig. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Dit kan niet, dit is onmogelijk.*

Maar ik ken de stem achter de gesmoorde kreten – die is van Ned.

Dit is niet wat ik had verwacht.

HEDEN

Onder mijn kap bewegen mijn ogen panisch heen en weer, op zoek naar een uitweg uit deze nachtmerrie. *Denk na, Amelie, denk na!* Maar mijn hoofd wil niet meewerken. *Wat is dit? Wie zijn dit?*

Ik hoor de klik van een kofferbak die wordt geopend. Dan meer geschuifel en Neds gedempte protesten, die nu luider klinken. Gegrom en een bonk. Hebben ze hem in de kofferbak gestopt? Mijn lichaam verstrakt; als ze mij er maar niet ook in leggen. Dan word ik zonder waarschuwing in de auto geduwd, met mijn gezicht in de ruimte tussen de stoelen, mijn knieën tegen de dunne stof van mijn pyjama. Er worden zware schoenen tegen mijn rug gezet om me neer te drukken als ik me probeer op te richten.

Eerst probeer ik bij te houden waar we naartoe gaan. Maar al snel raak ik gedesoriënteerd. Dan concentreer ik me maar op de kleine hapjes lucht die ik in mijn longen zuig. Mijn maag speelt op; ik adem te snel. Ik sluit mijn ogen en stel me voor dat ik buiten ben en in de koele avondlucht omhoogkijk naar de oneindige sterrenhemel. Mijn ademhaling wordt geleidelijk rustiger.

Later – uren later lijkt het wel – gaat de auto langzamer rijden en wordt de weg hobbeliger. Mijn gedachten zijn afgedwaald

en ik dwing mezelf weer alert te zijn, want als het om overleven gaat, telt elke seconde. De auto schudt heen en weer, dus ik stel me een onverharde weg voor, met om ons heen een bos. Ik zou angstiger moeten zijn dan ik ben. Maar ik ben niet bang voor de dood, niet meer. Niet na alles wat er gebeurd is.

Plotseling klinkt er gebonk vanuit de kofferbak en hoor ik Ned schreeuwen van pijn. Hij zal wel doodsbang zijn – maar had hij dit niet kunnen voorzien? Hunter, zijn persoonsbeveiliging, drie dagen geleden op brute wijze vermoord, en vervangen door Carl, een onbekende. Waar was Carl terwijl wij werden ontvoerd? Dat dit nu gebeurt, is te wijten aan een grote fout in de beveiliging. *Opletten met die Carl.*

De auto komt tot stilstand. Er gaan portieren open en de schoenen worden van mijn rug gehaald. Ik word naar buiten getrokken en overeind gezet. De koele lucht van de augustusnacht slaat om mijn benen en ik krijg kippenvel op mijn armen. Ik ruik aarde, gebladerte, bomen.

Zo te horen wordt Ned uit de kofferbak gesleurd. We worden vooruitgedreven; ik hoor Ned ergens voor mij mompelen. De grond voelt scherp aan onder mijn blote voeten, met steentjes die prikken als kiezels op een strand. Ik wacht op de zachtere ondergrond van varens, het knappen van twijgjes. Maar de steentjes gaan over in gladde tegels, een soort pad. *Geen executie dus. Niet in een bos althans.*

We stoppen. Ik hoor het gekraak van een deur die opengaat, het geschraap van hout over de grond. Geen deur naar een huis, misschien naar een bijgebouw. Ik word voortgeduwd in een laag koude lucht. Ik ril. Het is geen schuur, het is een kelder of souterrain; de dikke muren onaangeraakt door de warmte van de zon.

Ik huiver nu, ondanks de andere lichamen dicht om me heen. Voor mij gaat een deur open. Opnieuw geschuifel, Ned

in paniek, er wordt op mijn voeten getrapt terwijl ze hem proberen in bedwang te houden. Ik houd mijn adem in. Er wordt een deur dichtgeslagen, gevolgd door het gebonk van Ned, die zich ertegenaan werpt, tierend vanachter zijn tape. *Doe nou rustig. Dit helpt niet.*

We gaan verder zonder Ned, we beklimmen stenen treden, ik tel ze, het zijn er twaalf. Dan wordt het versleten steen onder mijn voeten warm hout, dat zachter aanvoelt. Er gaat weer een deur open en ik word naar voren geduwd.

Achter mij neem ik een beweging waar en ik zet me schrap voor een klap. Maar in plaats daarvan wordt de kap van mijn hoofd gehaald. Mijn haar is statisch en knettert. Ik haal diep adem door mijn neus en knipper een paar keer met mijn ogen, in de verwachting dat ze aan de donkere omgeving zullen wennen. Maar er is niets. Geen flikkering van een lampje, geen lichtere tint zwart.

Vanuit het niets wordt er aan mijn hand getrokken en voel ik sterke vingers om mijn polsen. Een kreet van angst baant zich een weg omhoog, maar blijft hangen in mijn keel. *Dit niet.* Ik schop achteruit en mijn voeten raken huid en spieren, maar de-gene achter mij pakt me alleen maar steviger vast. Dan hoor ik het zagen van een mes tot er plotseling iets knapt. De druk op mijn polsen verdwijnt en ik struikel naar voren. Voor ik me kan omdraaien is er het dichtslaan van de deur, de klik van een slot.

En dan realiseer ik me: vanaf het moment dat die man mijn slaapkamer binnenkwam, hebben onze ontvoerders geen woord gezegd.

VERLEDEN

‘Wanneer komt je tante aan?’ vroeg de dokter, die opstond van de stoel naast papa’s bed.

‘Later vandaag. Ze is onderweg vanuit Parijs.’

De dokter keek opgelucht. ‘Gelukkig maar.’

In zijn bed leek papa heel klein. Zijn papierachtige huid was dun en geel, zijn armen waren zo dun als stokjes. Het was bangstigend hoe snel de kanker zich door hem had verspreid. Hij had de diagnose zes maanden geleden gekregen en tot vorige week liep hij nog rond, en at en dronk hij nog zelf. Nu kon hij helemaal niets meer. Ik moest hem wassen en eten geven, alsof hij mijn kind was.

‘Wat ga je doen?’ vroeg de dokter. ‘Als het voorbij is?’

Ik wist dat hij bedoelde ‘als papa is overleden’ en er welde een stroom van tranen in me op.

‘Ik ga bij mijn tante in Parijs wonen.’ De tranen hield ik binnen.

Ik vond het niet prettig om te liegen, maar ik was bang dat de dokter erop zou staan dat papa naar een hospice zou gaan als hij wist dat ik de enige was die voor papa kon zorgen. En papa wilde niet naar een hospice, hij wilde thuisblijven. Ik had helemaal geen tante, ik had niemand. Ik was zestien jaar en bin-

nenkort zou ik alleen op de wereld zijn.

Wat zou ik na papa's dood graag in het huis willen blijven. Ik kon voor mezelf zorgen, ik deed al jaren de boodschappen, ik kookte en maakte schoon. Ik had dat allemaal moeten overnemen toen papa die dingen door zijn drankprobleem niet meer kon. Maar we woonden in een huurhuis, en omdat we geen familie hadden waar ik naartoe kon, zou ik in de pleegzorg terecht komen. En dat wilde ik per se niet.

Eerst had ik overwogen om mijn vriendin Shannon en haar moeder te vragen of ik tot het eind van mijn middelbareschooltijd bij hen zou mogen wonen, en ik ben er zeker van dat ze ja gezegd zouden hebben. Maar zij gingen in de zomer naar Ierland verhuizen, waar Shannons moeder vandaan kwam.

Shannon en haar moeder wisten niet dat ik in mijn eentje voor papa zorgde. Toen ze ernaar vroegen verzon ik mijn Franse tante, want ik wilde niet dat ze zich zorgen om me zouden maken.

'Ik dacht dat jullie geen familie hadden,' had Shannon gezegd.

'Papa en zij blijken jaren geleden ruzie te hebben gehad,' had ik als verklaring gegeven. 'Maar toen hij ziek werd, heeft hij haar gebeld om het te vertellen.' Ik had een moment gezwegen. 'Ik ga bij haar in Parijs wonen.'

Shannon had me een knuffel gegeven. 'Is je tante aardig?'

'Ja, heel aardig.'

Ik was nu al bijna twee weken niet op school geweest. Het maakte niet uit, want het was toch bijna voorbij. Mijn leraren wisten dat papa ziek was, en toen ze ernaar vroegen, had ik ze verteld wat ik ook tegen Shannon had gezegd: dat ik bij mijn tante in Parijs ging wonen en dat ik het volgende schooljaar niet zou terugkeren.

Maar ik ging niet naar Parijs, ik ging naar Londen. En daar

ging ik een baan zoeken als serveerster en zou ik sparen om te kunnen gaan studeren.

HEDEN

Ik breng mijn trillende handen naar mijn gezicht en begin te plukken aan de tape die nog over mijn mond geplakt zit. Maar ik verstijf. Ik hoor een raspemde adem; er is nog iemand hier.

Mijn neusgaten sperren zich open en ik duw mijn handen tegen mijn gezicht. De angst is zo rauw dat ik het wil uitschreeuwen. Ik houd mijn adem in en als het geluid stopt, besef ik dat ik mijn eigen ademhaling had gehoord. Er is verder niemand; ik ben alleen.

De behoefte goed adem te kunnen halen wordt zo groot dat ik de tape in één enkele beweging van mijn mond ruk. Om mijn mond heen voelt het branderig maar ik begin grote teugen lucht naar binnen te zuigen. Ik krijg kokhalsneigingen van de smaak van de lijm. Ik haal diep adem en probeer te kalmeren. Ik moet helder nadenken.

In het donker keer ik me om, en met mijn handen naar voren gestrekt loop ik langzaam naar de plek waar ik denk dat de deur is. Mijn vingers stuiten op een muur en ik sta stil. Het oppervlak is koud, geverfd, zonder behang. Ik laat mijn handpalmen eroverheen glijden en voel elke oneffenheid tot ik de deurpost vind. Het oppervlak van de deur is ruw. Ik breng mijn handen naar beneden tot ze een ronde, gladde deurknop aantreffen. Ik

leg mijn vingers eromheen en probeer te draaien. Er is geen beweging in te krijgen.

Ik klop over de muur naast de deur in de hoop een lichtschakelaar te vinden. Tevergeefs.

Ik bons op de deur.

‘Hallo?’ roep ik.

Er komt niemand.

‘Hallo!’ Deze keer schreeuw ik.

Geen antwoord.

Ik laat me op mijn knieën zakken, zoek tastend met mijn vingers het sleutelgat en breng mijn oog ernaartoe. Duisternis. Mijn angst groeit.

‘Laat me eruit! Alsjeblieft!’

Niet doen. Blijf beheerst. Je kunt je geen angst veroorloven.

Ned komt mijn gedachten binnen. Zijn stem gisteravond, de dingen die hij zei. Bevindt de ruimte in de kelder waar hij wordt vastgehouden zich hieronder? Krijgt hij iets mee van mijn paniek? Er komen tranen omhoog van ergens diep binnenin. Ik laat mijn voorhoofd tegen het hout van de deur rusten en leg mijn handen er plat tegenaan. Ik voel de klinknagels van panelen en denk aan Carolyn. Aan haar appartement in Londen met de houten paneeldeuren. Aan het thuis dat ze me gaf. Ik haal nog eens adem. Ik mag het niet opgeven, ik moet het allemaal goed zien te maken.

‘Toe, Amelie,’ fluister ik. ‘Zoek de lichtschakelaar. Die moet er zijn.’

Ik draai me naar de muur toe en zet stapjes opzij naar links, waarbij ik mijn handpalmen zo ver mogelijk omhoogbreng, en daarna naar de vloer. Ik had verwacht dat ik dicht bij de deur een schakelaar zou vinden, maar ik bereik een hoek zonder er eentje te voelen. Ik schuif langs de volgende muur, en na enkele stappen vinden mijn vingers dicht bij de vloer een stopcontact.

Ik ga weer rechtop staan en leg mijn handen plat op de muur om mijn zoektocht voort te zetten. Mijn linkerhand raakt iets wat een stukje naar voren steekt. Ik laat mijn handen erover glijden; het is een houten plaat met een raam erachter, ik voel het kozijn.

Ik strijk langs de zijkanten van de plaat in een poging genoeg grip te krijgen om hem los te trekken, maar ik voel de kopjes van kleine spijkers die diep in het hout zitten – te diep om er vat op te kunnen krijgen. Maar het idee dat er een raam is geeft me hoop.

Voorbij het dichtgetimmerde raam vinden mijn handen meteen iets anders, iets van stevig materiaal dat een beetje meegeeft. Ik tast erlangs en het blijkt een matras te zijn, dat in een hoek overeind staat. Ik snuif voorzichtig; het ruikt nieuw. Ik leg mijn hoofd er een moment tegenaan; de adrenaline is aan het wegtrekken. Maar ik mag niet uitrusten, ik moet een lichtschakelaar zoeken.

Op de muur achter het matras is niets te vinden, dus loop ik eromheen en beweeg verder langs de volgende muur. Na vier stapjes opzij tref ik weer een deur aan. Even denk ik dat ik mijn richtinggevoel in het donker kwijt ben geweest en dat ik dezelfde weg terug heb genomen. Maar nee, dit moet een andere deur zijn.

‘Hallo?’ roep ik.

Niets dan stilte.

Ik voel en draai aan de deurknop. En de deur gaat probleemloos open.

Mijn hart maakt een sprongetje en ik zet snel een stap achteruit. Geen geluid. Geen beweging. Met beide armen voor me uitgestrekt ga ik voorzichtig naar binnen, en bijna meteen stoot ik met mijn knie ergens hard tegenaan. Ik val voorover en mijn handen raken een muur. Met een gil zak ik op de vloer. Waar

ben ik tegenaan gebotst? Ik tast ernaar en mijn handen stuiten op koude keramiek. Een toiletpot.

Ik sta op, draai me om naar de deur en probeer een schakelaar te vinden. Die lijkt er niet te zijn, dus zal hij wel aan de buitenkant op de muur zitten. Ik begeef me behoedzaam terug de grotere kamer in, sluit de deur en tast langs de muur. Niets. Ik huiver bij de gedachte zonder licht in zo'n kleine ruimte opgesloten te zitten. Als ik naar de wc wil, zal ik de deur open moeten laten.

Mijn hele lichaam rilt nu en mijn tanden klapperen terwijl ik voorbij de wc-deur langs de muur verder schuifel. Ik kom weer bij een hoek en ga linksaf langs de volgende muur, die in mijn hoofd parallel loopt aan die met het dichtgetimmerde raam. Nog steeds geen lichtschakelaar, alleen maar een stopcontact dicht bij de vloer. Dan ga ik weer links tot ik terug bij de eerste deur ben.

Ik wacht even om het in me op te slaan: in deze muur bevindt zich de hoofddeur, de volgende muur heeft een raam met een houten plaat ervoor. Aan de derde muur, parallel aan deze, grenst de wc. De vierde muur is alleen maar muur. Er zijn twee stopcontacten, maar er is geen lichtschakelaar. Ik word in het donker vastgehouden.

Een nieuwe angst stroomt door me heen. Ik krijg haast geen adem meer, val op mijn knieën, sluit mijn ogen en herinner mezelf aan alles wat ik al heb doorstaan. Ik kan dit aan, ik moet dit aankunnen.

Ik kom weer overeind, ga met mijn rug tegen de deur staan en loop in een rechte lijn voorzichtig over de houten vloer, mijn handen uitgestrekt en onderwijl tellend. Na zeven kleine stappen raken mijn vingers iets van hout. Nog drie pasjes en ik sta er precies voor. Ik reik naar beneden en vind de deurknop. Zoals ik vermoedde, ligt de wc-deur recht tegenover de hoofddeur.